

Arrest

nr. 77 928 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2011 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHEUSDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in als werknemer. Verzoeker wordt in bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 5 augustus 2007.

1.2. Op 24 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 15 april 2009 wordt hem een verklaring van inschrijving (bijlage 8) afgeleverd.

1.3. Op 15 oktober 2010 wordt verzoeker uit het vreemdelingenregister uitgeschreven daar hij zich opnieuw naar Nederland heeft begeven.

1.4. Op 1 juni 2011 verzoekt verzoeker tot herinschrijving. Op 9 juni 2011 wordt de herinschrijving toegestaan. Tevens wordt verzoeker gevraagd aan te tonen welke activiteiten hij heden uitoefent. Deze vraag wordt hem op 7 juli 2011 betekend.

1.5. Op 9 augustus 2011 en 30 augustus 2011 stuurt de gemeente Schoten diverse door verzoeker voorgelegde documenten door naar de gemachtigde.

1.6. Op 9 december 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: v. A., E. {...}, Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: 08.05.1985, Geboorteplaats: Dinteloord en Prinsenland, Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxx, Verblijvende te: {...}
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verwierf het recht op lang verblijf op basis van bestaansmiddelen die hij verkreeg via een tewerkstelling in Nederland aan de hand van een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) dd. 24-10-2008. Hij is nog geen houder van het duurzaam verblijfsrecht omdat hij tussen 15.10.2010 en 31.05.2011 niet in het rijk verbleef. Het betrof hier geen onderbreking van het verblijf die geen invloed heeft op het verwerven van het duurzaam verblijfsrecht zoals voorzien in art. 42 quinquies, §3 van de wet van 15.12.1980.

Naar aanleiding van de aanvraag tot herinschrijving werd betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen (dd. 09-06-2011). Immers overéénkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Dd. 07-07-2011 werd de brief met dit verzoek aan betrokkene betekend met een termijn van 1 maand binnen dewelke hij kon reageren. Betrokkene legde daarop stortingsbewijzen van inkomsten voor. Deze inkomsten betreffen de periode van 05-2011/08-2011. Hij verklaart daarbij zowel geen toekomstige inkomsten meer te verwachten van Stichting Joblife als van CTR NV, Het betreft eindafrekeningen. Betrokkene toont ook aan een storting van de vennootschap Heliventure BVBA te hebben ontvangen. Hij verklaart sinds 01-08-2011 geen zaakvoerder meer te zijn van deze vennootschap (zie administratief dossier). Alle voorgelegde bewijzen van inkomsten uit Nederland dateren dus uit het verleden, niets doet vermoeden dat er heden nog inkomen uit Nederland ter beschikking is gezien de verklaringen van betrokkene zelf. Vandaar dat betrokkene het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2°, niet meer kan behouden.

Met betrekking tot de huidige economische activiteiten verklaart betrokkene een bestuursfunctie te hebben bij NV Sobel Terminal in België. Ter staving van de huidige activiteit legt hij een verslag van een jaarvergadering voor (met vermelding van het maandelijks bedrag dat betrokkene zal ontvangen als bestuurder), een verslag van de Raad van bestuur, een kopie van een bijlage zoals verschenen in het Belgisch staatsblad betreffende de aanstelling als bestuurder van betrokkene met ingang van 1.06.2010 en een mail dd. 04-08-2011 waaruit moet blijken dat betrokkene zich online ingeschreven heeft bij een sociaal verzekeringsfonds (stak reeds bij de aanvraag tot herinschrijving). Uit verder onderzoek via het Algemeen Repertorium (rsvz) blijkt echter dat betrokkene slechts aangesloten was bij een sociale kas voor zelfstandigen van 25-05-2009 tot 01-07-2009 (zie administratief dossier). Betrokkene is wel degelijk verplicht, voor zover hij waarlijk een zelfstandige activiteit zou hebben in België, aangesloten te zijn bij een sociale kas voor zelfstandigen. Gezien hij niet aan deze wettelijke verplichting voldoet, kan niet worden aangenomen dat hij werkelijk een legale zelfstandige activiteit heeft ontplooid in overeenstemming met de voorgelegde documenten en de verklaringen. Het kan hier geen vergissing betreffen waarbij betrokkene in de veronderstelling is wel degelijk met deze aansluiting in orde te zijn, gezien betrokkene intussen al een verzoek tot betaling van de sociale bijdragen zou moeten hebben ontvangen. Bij gebrek aan het ontvangen van een dergelijk verzoek tot betaling, moet betrokkene weten niet in orde te zijn. Betrokkene voldoet dus niet meer aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de wet

van 15-1 2-1 1980. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-1 2-1 1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verder voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

Doordat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen beroep kan doen op art. 40 van de wet van 15 december 1980 vermits hij niet het bewijs aanbrengt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art 40,4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980;

Terwijl verzoeker het door verwerende partij gevraagde bewijs heeft aangebracht dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, i.c. 20.805 euro voor de periode van mei tot augustus 2011 en daarenboven verklaard heeft dat hij vanaf september 2011 maandelijks een vaste vergoeding van de vennootschap Sobel Terminals NV zou ontvangen.

Art. 40 § 4 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ieder burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven indien hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Art. 40 vervolgt dat “de bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Verzoeker bezorgde op 23 augustus 2011 stortingen door de (Nederlandse) Stichting Joblife naar zijn privérekening voor zijn werkzaamheden van 1 mei 2011 tot 23 augustus 2011 ten bedrage van 6.250 euro in totaal (stuk 9). Verzoeker legde tevens het stortingsbewijs voor van een betaling van 1.035,46 euro op 1 augustus 2011 door Heliventure BVBA voor werkzaamheden die hij voor deze vennootschap had verricht. Daarnaast legde hij tevens een betaling voor door het Fonds van Sluiting der Ondernemingen op 1 augustus 2011 ten bedrage van 13.519,55 euro. Verzoeker bewijst met deze inkomsten dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft opdat hij niet ten laste zou komen van de sociale bijstand. Zijn maandelijks inkomen is alleszins veel hoger dan het barema van het leefloon.

Verzoeker heeft dan ook een verblijfsrecht op basis van art. 40 §4 van de wet van 15 december 1980. Bij beslissing dd. 9 juni 2011 erkende verwerende partij dit overigens ook (stuk 3).

Met toepassing van art. 42bis van de wet van 15 december 1980 kan er slechts een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht, indien de burger van de Unie niet meer voldoet aan de in art. 40,§4 bedoelde voorwaarden of indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet meer voldoet aan de in art. 40§4 bedoeld voorwaarden. Zoals hoger reeds vermeld, toont verwerende partij dat echter niet aan, gelet op de bewijzen van bestaansmiddelen die verzoeker voorgelegd heeft. De bestreden beslissing van verwerende partij schendt bijgevolg de art. 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980. Verwerende partij maakt tevens een kennelijke beoordelingsfout door in casu het verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren. Verzoeker voldeed en voldoet immers aan de wettelijke voorwaarden.

Tweede onderdeel

Doordat verwerende partij op 18 augustus 2011 uitsluitend “stortingen van de laatste 3 maanden van de bedrijfsrekening naar zijn privérekening” gevraagd heeft om na te gaan of verzoeker een beroep kan doen op art. 40,§4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 en vervolgens in de bestreden beslissing louter op basis van vermoedens stelt dat verzoeker geen toekomstige inkomsten meer zal hebben;

Terwijl verzoeker de bewijzen zoals gevraagd door verwerende partij in de brief van 18 augustus 2011 heeft voorgelegd (ten bedrage van in het totaal 20.805 euro) en geenszins verklaard heeft dat hij geen toekomstige bestaansmiddelen meer zal hebben.

Verwerende partij heeft op 18 augustus 2011 uitsluitend “stortingen van de laatste 3 maanden van de bedrijfsrekening naar zijn privérekening” gevraagd (stuk 8).

Verzoeker heeft deze info bezorgd op 23 augustus 2011 (stuk 9). Hij legt de bewijzen voor van de betalingen die hij ontvangen heeft voor zijn prestaties van mei tot 23 augustus 2011.

Verwerende partij stelt vervolgens in de bestreden beslissing dat zij geen rekening moet houden met deze inkomsten, vermits dit enkel bewijzen van inkomsten uit het verleden zijn en dat 'niets doet vermoeden dat er heden nog inkomen uit Nederland ter beschikking is' Verzoeker zou volgens de Dienst Vreemdelingenzaken ook verklaard hebben geen toekomstige inkomsten meer te verwachten van Stichting Joblife,

Verzoeker heeft dit echter niet verklaard, Verzoeker heeft geen enkele verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dienst Vreemdelingenzaken leidt dit dan blijkbaar af uit de mail van verzoeker dd. 23 augustus 2011. Dit staat er echter niet in, Verzoeker verklaart daarin enkel dat hij de afgelopen maand (i.c. augustus 2011) inkomsten ontvangen heeft van Stichting Joblife en voegt hiervan het bewijs toe ten bedrage van 6.250 euro. Verzoeker schrijft voorts dat hij van Sohel Terminals NV vanaf september 2011 zijn vaste maandelijkse inkomsten zal ontvangen. Dit is ook het geval.

Maandelijks ontvangt verzoeker sedert 30 augustus 2011 voor zijn werkzaamheden als bestuurder van Sobel Terminals NV (intussen Sobel Group NV) minstens 2.000 euro (stuk 13).

Verwerende partij maakt dan ook een kennelijke beoordelingsfout door uit de mail van 23 augustus 2011 van verzoeker af te leiden dat hij geen toekomstige inkomsten meer zal hebben.

Verwerende partij schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij moet haar beslissing immers zorgvuldig voorbereiden. Dit houdt in dat zij ervoor moet zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

Verwerende partij heeft er zich echter toe beperkt in casu gegevens op te vragen over de inkomsten van verzoeker van de voorbije 3 maanden (zie hoger). Zij heeft daarenboven verzoeker ook nadien niet geïnformeerd dat deze gegevens niet voldoende waren en dat zij specifiek bewijzen nodig had dat zijn inkomsten in de toekomst nog gegarandeerd zouden zijn.

Verwerende partij schendt daarenboven het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Zij had immers bij beslissing van 9 juni 2011 reeds aan verzoeker meegedeeld dat hij opnieuw mocht ingeschreven worden in het vreemdelingenregister. Met haar brief dd. 18 augustus 2011 had zij bovendien de verwachting gewekt dat het verzoeker volstond dat hij de bewijzen van inkomsten van de laatste 3 maanden binnen zou brengen. Op geen enkel ogenblik heeft zij meegedeeld dat zij nog bijkomende info nodig had.

Vermits verzoeker de door verwerende partij gevraagde info heeft meegedeeld, heeft hij ook recht op zijn herinschrijving. Door dit vervolgens toch te weigeren zonder enig voorafgaand verzoek om bijkomende inlichtingen, schendt zij het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verwerende partij motiveert tenslotte haar beslissing niet correct en niet afdoende zoals opgelegd door de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De door haar opgevraagde info werd immers door verzoeker bezorgd. Zij kan niet louter op basis van vermoedens stellen dat verzoeker geen inkomsten meer zou hebben.

Derde onderdeel

Doordat verwerende partij de bestreden beslissing motiveert door te stellen dat verzoeker geen beroep kan doen op art. 40 van de wet van 15 december 1980 vermits hij geen zelfstandige in België zou zijn en niet zou zijn aangesloten bij de sociale kas voor zelfstandigen;

Terwijl verzoeker wel degelijk zelfstandige is en aangesloten is bij Xerius Sociaal Verzekeringsfonds, zoals ook op 5 augustus 2011 door hem werd meegedeeld en dus voldoet aan de voorwaarden van art. 40 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker legt het bewijs voor dat hij aangesloten is als zelfstandige in België sedert 1 juni 2010 tot op heden bij Xerius Sociaal Verzekeringsfonds (stuk 10). Verzoeker voldoet aldus aan de vereiste gesteld in art. 40, §4. 1° van de wet van 15 december 1980 en heeft dan ook recht op een verblijf van meer dan 3 maanden in België.

Het middel is bijgevolg gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 42bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij waarom verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de door verzoeker geschonden geachte artikelen.

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.5. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.6. De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijfsrecht van verzoeker op basis van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie (...) indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6.1. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 oktober 2008 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 15 april 2009 werd hem een verklaring van inschrijving (bijlage 8) afgeleverd. Daar verzoeker zich nadien terug naar Nederland begaf en hij uitgeschreven werd uit het vreemdelingenregister, verzocht hij op 1 juni 2011 tot herinschrijving. Op 9 juni 2011 werd de herinschrijving toegestaan. Tevens werd verzoeker gevraagd aan te tonen welke activiteiten hij heden uitoefent:

“Gelieve betrokkene eveneens te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...). Indien betrokkene nog steeds beschikker van voldoende bestaansmiddelen is

aan de hand van een tewerkstelling in Nederland dient hij dit te bewijzen aan de hand van een arbeidsovereenkomst en 3 recente loonfiches. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na kennisname van deze brief (datum van kennisname + 1 maand).

{..}

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”

Deze vraag wordt verzoeker op 7 juli 2011 betekend zodat hij wist welke bewijsstukken gevraagd werden.

Blijkens het administratief dossier legt verzoeker op 9 augustus 2011 en 23 augustus 2011 volgende stukken voor:

- verkorte jaarrekening van Sobel Terminals NV periode 01/01/2011-31/12/2011,
- mailbericht 'bevestiging aansluiting van uw klant' van 4 augustus 2011 waarin gesteld wordt dat verzoeker zonet online aangesloten is bij Xerius Sociaal Verzekeringsfonds,
- mailbericht van verzoeker van 23 augustus 2011,
- stortingsbewijs Fonds Sluiting Ondernemingen van 01/08/2011 ten bedrage van 13 519,55 euro,
- stortingsbewijs BVBA Heliventure van 01/08/2011 ten bedrage van 1035,46 euro,
- boekingen van bedragen van de Stichting Joblife op 02/08/2011 van 3000 euro, op 04/08/2011 van 1500 euro, op 06/08/2011 van 1000 euro en op 19/08/2011 van 750 euro,
- verslag van de jaarvergadering van NV Sobel Terminals van 12 september 2011 waaruit blijkt dat verzoeker een maandelijks bestuurdersvergoeding zal toegekend worden van 2000 euro per maand plus onkostenvergoeding en bedrijfswagen,
- verslag van de Raad van Bestuur van de NV Sobel Terminals
- bijlage bij Belgisch Staatsblad waaruit de aanstelling van verzoeker blijkt als bestuurder van CTR Terminals, gewijzigd in Sobel Terminals.

2.6.2. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de stortingen van de stichting Joblife, Heliventure BVBA en het Fonds van Sluiting der Ondernemingen en besluit dat hij wel degelijk bewezen heeft dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft opdat hij niet ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel.

2.6.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met voormelde stukken, doch geoordeeld heeft: *“Betrokkene legde daarop stortingsbewijzen van inkomsten voor. Deze inkomsten betreffen de periode van 05- 2011/08-2011. Hij verklaart daarbij zowel geen toekomstige inkomsten meer te verwachten van Stichting Joblife als van CTR NV, Het betreft eindafrekeningen. Betrokkene toont ook aan een storting van de vennootschap Heliventure BVBA te hebben ontvangen. Hij verklaart sinds 01-08-2011 geen zaakvoerder meer te zijn van deze vennootschap (zie administratief dossier). Alle voorgelegde bewijzen van inkomsten uit Nederland dateren dus uit het verleden, niets doet vermoeden dat er heden nog inkomen uit Nederland ter beschikking is gezien de verklaringen van betrokkene zelf. Vandaar dat betrokkene het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2°, niet meer kan behouden.”*

Uit de voormelde stukken van stichting Joblife, Heliventure BVBA en het Fonds van Sluiting der Ondernemingen blijkt inderdaad niet dat hieruit kan afgeleid worden dat deze inkomsten een regelmatig karakter hebben waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker voldoende bestaansmiddelen zal hebben.

Artikel 40, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk: *“De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

2.6.4. Verzoeker betwist het motief dat hij verklaard heeft geen toekomstige inkomsten meer te verwachten van de Stichting Joblife.

2.6.5. Uit het e-mailbericht van verzoeker van 23 augustus 2011 blijkt dat hij aangaande de inkomsten ontvangen van de Stichting Joblife het volgende verklaarde:

“In bijlage inkomsten die ik de afgelopen maand heb ontvangen van Stichting Joblife (100% aandeelhouder van Sobel Terminals NV). De inkomsten die ik ontvangen heb van Stichting Joblife betreffen werkzaamheden die door mij uitgevoerd zijn over de maanden mei, juni, juli en augustus van 2011. Het is Sobel Terminals NV waarvan ik vanaf september 2011 mijn vaste maandelijkse inkomsten zal gaan ontvangen. (zie aandeelhoudersvergadering in bijlage). {..}”

Uit voorgaande kan afgeleid worden dat de inkomsten ontvangen van de Stichting Joblife betrekking hebben op werken uitgevoerd van mei tot augustus 2011. Uit de verklaringen van verzoeker kan geenszins afgeleid worden dat hij nog inkomsten te verwachten heeft van de Stichting Joblife, dit te meer hij zijn volgende zin in het e-mailbericht begint met de vermelding dat hij vanaf september 2011 zijn vaste maandelijkse inkomsten zal ontvangen van Sobel Terminals NV, en verzoeker niet meer spreekt over nog andere te verwachten inkomsten, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris hieruit afleidt dat de inkomsten ontvangen van de Stichting Joblife inkomsten zijn die dateren van het verleden en dat *“niets doet vermoeden dat er heden nog inkomen uit Nederland ter beschikking is gezien de verklaringen van betrokkene zelf”*. Het gegeven dat verzoeker niet expliciet verklaard heeft geen toekomstige inkomsten meer te verwachten van de Stichting Joblife doet hieraan geen afbreuk. Zoals blijkt uit de bespreking heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de verklaringen van verzoeker op een kennelijk redelijke wijze geïnterpreteerd. Verzoeker toont ook nu niet aan dat deze interpretatie van zijn verklaringen verkeerd is. Ook wat betreft de overige stortingsbewijzen kon de gemachtigde in redelijkheid oordelen dat *“niets doet vermoeden dat er heden nog inkomen uit Nederland ter beschikking is gezien de verklaringen van betrokkene zelf”* nu uit de verklaringen van verzoeker dienaangaande inderdaad blijkt dat het zowel wat betreft Heliventure BVBA als CTR NV eindafrekeningen zijn.

2.6.6. De Raad ziet verder niet in wat verzoeker tracht te bereiken met zijn betoog dat hem uitsluitend zou gevraagd geweest zijn om *“stortingen van de laatste 3 maanden van de bedrijfsrekening naar zijn privérekening”* voor te leggen nu blijkt dat aan verzoeker ook de hoger geciteerde vraag van 9 juni 2011 werd voorgelegd – het gegeven dat nadien nog bijkomende informatie wordt opgevraagd kan hieraan uiteraard geen afbreuk doen – en hij bovendien wel degelijk naast het voorleggen van stortingen ook gewezen heeft op het feit dat hij toekomstige bestaansmiddelen mag verwachten via Sobel Terminals NV, gegeven dat de verwerende partij tevens beoordeeld heeft. De gemachtigde oordeelde aldus niet enkel op grond van de voorgelegde stortingsbewijzen maar heeft ook de overige stukken en argumenten van verzoeker in overweging genomen om te oordelen: *“Met betrekking tot de huidige economische activiteiten verklaart betrokkene een bestuursfunctie te hebben bij NV Sobel Terminal in België. Ter staving van de huidige activiteit legt hij een verslag van een jaarvergadering voor (met vermelding van het maandelijks bedrag dat betrokkene zal ontvangen als bestuurder), een verslag van de Raad van bestuur, een kopie van een bijlage zoals verschenen in het Belgisch staatsblad betreffende de aanstelling als bestuurder van betrokkene met ingang van 1.06.2010 en een mail dd. 04-08-2011 waaruit moet blijken dat betrokkene zich online ingeschreven heeft bij een sociaal verzekeringsfonds (stak reeds bij de aanvraag tot herinschrijving). Uit verder onderzoek via het Algemeen Repertorium (rsvz) blijkt echter dat betrokkene slechts aangesloten was bij een sociale kas voor zelfstandigen van 25-05-2009 tot 01-07-2009 (zie administratief dossier). Betrokkene is wel degelijk verplicht, voor zover hij jaarlijk een zelfstandige activiteit zou hebben in België, aangesloten te zijn bij een sociale kas voor zelfstandigen. Gezien hij niet aan deze wettelijke verplichting voldoet, kan niet worden aangenomen dat hij werkelijk een legale zelfstandige activiteit heeft ontplooit in overeenstemming met de voorgelegde documenten en de verklaringen. Het kan hier geen vergissing betreffen waarbij betrokkene in de veronderstelling is wel degelijk met deze aansluiting in orde te zijn, gezien betrokkene intussen al een verzoek tot betaling van de sociale bijdragen zou moeten hebben ontvangen. Bij gebrek aan het ontvangen van een dergelijk verzoek tot betaling, moet betrokkene weten niet in orde te zijn.”*

2.6.7. Verzoeker betwist dit motief en stelt wel degelijk aangesloten te zijn als zelfstandige bij Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. Ten bewijze hiervan voegt verzoeker tevens een stuk bij zijn verzoekschrift.

2.6.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een e-mail heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij op 4 augustus 2011 online zou zijn aangesloten bij Xerius Sociaal Verzekeringsfonds. Tot

tweemaal toe heeft de gemachtigde van de staatssecretaris, met name op 14 november 2011 en op 9 december 2011 bij de bevoegde diensten geverifieerd of verzoeker werkelijk in orde is met zijn inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Het antwoord was telkenmale negatief. Het stuk 10 dat verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt om aan te tonen dat dit niet klopt, naast de vaststelling dat dit stuk niet werd voorgelegd aan de gemachtigde zodat hem geenszins verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden, toont bovendien de correctheid van de bevindingen van de gemachtigde aan, nu hieruit blijkt dat verzoeker pas op 29 december 2011 bij Xerius Sociaal Verzekeringsfonds een aansluiting als zelfstandige heeft ondertekend, wat geruime tijd na het treffen van de bestreden beslissing is. Niets verhindert verzoeker uiteraard om, indien hij meent ondertussen te voldoen aan de voorwaarden om verblijfsrecht te verkrijgen, opnieuw een aanvraag in te dienen.

2.6.9. Waar verzoeker tenslotte meent dat de verwerende partij bij beslissing van 9 juni 2011 erkent heeft dat hij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet kan hij evenmin worden gevolgd. Immers werd verzoeker op 9 juni 2011 opnieuw ingeschreven in het vreemdelingenregister omdat hij afdoende bewezen had niet langer te zijn weggeweest dan de bij wet toegestane termijn waardoor zijn aanvraag tot herinschrijving werd goedgekeurd. Verzoeker werd evenwel bij dezelfde beslissing onmiddellijk gewezen op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarbij hem gevraagd werd zijn huidige activiteiten toe te lichten. Nu verzoeker niet afdoende heeft aangetoond nog steeds te voldoen aan de voorwaarden van zijn verblijf heeft dit aanleiding gegeven tot de thans bestreden beslissing.

2.6.10. Uit voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op diverse tijdstippen zowel bij verzoeker zelf als bij andere officiële instanties afdoende geïnformeerd heeft over de situatie van verzoeker om met kennis van zaken te oordelen. In casu dient ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.6.11. Zoals hoger reeds gesteld doet het gegeven dat de gemachtigde op een later tijdstip nog verdere inlichtingen heeft gevraagd aan verzoeker uiteraard geen afbreuk aan de inlichtingen die hij reeds had gevraagd op 9 juni 2011 en waaraan verzoeker diende te voldoen.

Verzoeker maakt een schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Evenmin is in casu sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM. Tevens voert hij een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat verwerende partij het gezinsleven van verzoeker niet eerbiedigt, daar zij door de bestreden beslissing de facto niet toelaat dat verzoeker bij zijn levenspartner blijft wonen met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Terwijl verwerende partij het recht van verzoeker om met zijn partner, die onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, te wonen en samen met haar een gezin te vormen, dient te eerbiedigen.

Verzoeker woont samen met mevrouw I. K. {...}. Op 17 augustus 2011 sloten zij een overeenkomst van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Schoten (stuk 7).

Mevrouw K. {...} is toegelaten tot verblijf in België van onbeperkte duur (stuk 11).

Met toepassing van art. 10 van de wet van 15 december 1980 is verzoeker van rechtswege toegelaten samen te leven met mevrouw K. {...}, met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België. Met toepassing van art. 8 van het EVRM. heeft verzoeker daarenboven het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven.

Het recht op eerbiediging van zijn gezins- en familielevens zoals vervat in art. 8 E.V.R.M. is weliswaar geen absoluut recht. Art. 8 E.V.R.M. staat evenwel enkel beperkingen toe voor zover deze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een gewettigd doel voorop stellen (art. 8, §2 E.V.R.M.). Wat deze laatste voorwaarden betreft dient verder te worden nagegaan of de beperkingen die

aan het fundamentele recht van de betrokken personen worden gesteld, in evenwicht zijn met de belangen van de staat die daarbij worden nagestreefd.

Het is duidelijk dat in huidige zaak deze beperkingen niet van toepassing zijn, laat staan dat zij de proportionaliteitstoets doorstaan, indien verzoeker geen recht op verblijf in België meer heeft, kan hij niet langer met zijn levenspartner samenwonen. De bestreden beslissing schendt aldus hoger aangehaalde bepalingen. Verwerende partij maakt bovendien een kennelijke beoordelingsfout door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker wettelijk samenwoont met zijn partner, met onbeperkt verblijfsrecht, in België. Het middel is dan ook gegrond."

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt dat hij samenwoont met I. K., met wie hij een overeenkomst van wettelijke samenwoonst is aangegaan. Verzoeker meent dat, indien hij geen verblijfsrecht heeft in België, hij niet langer met zijn levenspartner kan samenwonen.

2.8.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Verzoeker betoogt een gezinsleven te hebben met mevrouw I. K.

De Raad wijst er op dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wat Europeesrechtelijk is aanvaard (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde aan de gemeente dat hij de intentie had een wettelijke samenwoning aan te gaan met een Oekraïense onderdaan, doch er werden geen gegevens kenbaar gemaakt aangaande de identiteit van deze persoon en evenmin werd de verklaring van wettelijke samenwoning voorgelegd aan de verwerende partij. Uit dergelijke vage intenties en verklaringen kan op basis van de stukken van het administratief dossier aldus niet vastgesteld worden dat verzoeker een effectief gezinsleven heeft in België.

Verzoeker legt thans bij zijn verzoekschrift de verklaring van wettelijke samenwoning voor, aangegaan op 17 augustus 2011, alsook het bewijs dat zijn partner legaal in België verblijft.

Gelet op hetgeen voorafgaat toont verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet aan dat hij een gezinsleven had. Met de elementen die verzoeker thans kenbaar maakt, waaronder de inmiddels gedane verklaring van wettelijke samenwoning, en het bewijs van het legaal verblijf van zijn partner kon de verwerende partij geen rekening houden omdat verzoeker noch dit bewijs van wettelijke samenwoning had voorgelegd noch de identiteit van zijn partner had kenbaar gemaakt.

Bovendien, indien geoordeeld moet worden dat de bestreden beslissing toch een inmenging uitmaakt in enig aspect van het gezinsleven van verzoeker, dan nog moet vastgesteld worden dat, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, een dergelijke inmenging mogelijk is. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, laat immers toe om een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die dit verblijfsrecht verwierf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen indien wordt vastgesteld dat hieraan niet meer voldaan is. Het optreden van het bestuur is in deze bovendien vereist ter behartiging van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde belangen, waaronder het economisch welzijn van het land. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in Nederland of nog dat een desgevallend tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 EVRM zou teweegbrengen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228), zodat niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Wat de aangevoerde schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet betreft, dient gesteld dat verzoeker zich bij de gemachtigde geenszins beroepen heeft op de toepassing van dit artikel, zodat hij niet dienstig de schending van voormeld artikel 10 in onderhavig verzoekschrift kan opwerpen. De in casu bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij verzoekers verblijfsrecht beëindigd werd in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het staat verzoeker vrij alsnog een aanvraag in toepassing van artikel 10 in te dienen bij het bestuur indien hij meent aan de voorwaarden daartoe te voldoen.

Uit niets blijkt dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER